

“Si algú no lluita...”

L'alegria és un bé cristià, que posseïm mentre lluitem, perquè és conseqüència de la pau. La pau és fruit d'haver vençut la guerra, i la vida de l'home damunt la terra -ho llegim en l'Esriptura Santa- és lluita.

(Forja, 105)

1 d'abril

Tota la tradició de l'Església ha parlat dels cristians com de *militēs Christi*, soldats de Crist. Soldats que duen la serenitat als altres, mentre combaten contínuament contra les males

inclinacions personals. A vegades, per la manca de sentit sobrenatural, per un fet pràctic de no creure, no es vol entendre res de la vida a la terra com a milícia. Insinuen maliciosament que si ens considerem *milites Christi*, hi ha el perill de fer servir la fe amb fins temporals de violència, de faccions. Aquesta forma de pensar és una trista simplificació poc lògica, que molt sovint va lligada a la comoditat i a la covardia.

Res no és més lluny de la fe cristiana que el fanatisme, amb què es presenten els estranys maridatges entre allò que és profà i allò que és espiritual, siguin del signe que siguin. Aquest perill no hi és si la lluita s'entén com ens ho ha ensenyat Crist: com una guerra de cadascú amb si mateix, com un esforç sempre renovat d'estimar més Déu, de desterrar l'egoisme, de servir tots els homes. Renunciar a aquesta contesa, amb qualsevol excusa, és declarar-se

derrotat abans d'hora, anihilat, sense fe, amb l'ànima caiguda, dispersada en complaences mesquines.

Per al cristià, el combat espiritual davant Déu i tots els germans en la fe, és una necessitat, una conseqüència de la seva condició. Per això, si hi ha algú que no lluita, fa traïció a Jesucrist i a tot el seu cos místic, que és l'Església. (És Crist que passa, 74)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/dailytext/si-algu-no-
lluita/](https://opusdei.org/ca/dailytext/si-algu-no-lluita/) (05/04/2025)